

FABIO PUSTERLA

A zárójelek

Az erózió

eltünteti az Alpokat, először völgyeket ás,
majd meredek szurdokokat, összeomlást jelez,
pótolhatatlan ürességet, örvényeket. A csikorgás
a menekülés jele: ez a verdikt.

Maradnak a kátyúk, az esetleges menedékházak,
a megpihenés szünetei, a guruló kövek, a barlangok és a mocsaras síkságok.

Az Új Világban ott lesznek, mint nagy zuhanások és szintaktikai fák, mint elvesztett bizonyosságok és állítások, a zárójelek, a közbeszúrt mondatok és az indulatszavak: a holnap cölöpjei.

Tél vége, 1983

Tűz (tűz!) és ropogó

lángok a mezőkön és szélvihar
az emberek háza fölött.

Én azonban üvöltő párduc

vagyok: csikorgatom

a hegyes fogaimat, leereszkedem a gleccserekről,

a kék sziklákról, átöltözöm (kifestem magam),

illatos leszek, így közelítek, majd elragadom őket.

A vért és a csontokat keresem.

Fabio Pusterla (1957. Mendrisio) olasz nyelven író svájci költő, fordító, kritikus, tanár. Verseire a civil elhivatottság, ugyanakkor a hétköznapi, apró, feledésre ítélt dolgok megfigyelése, megidézése jellemző. Chiassóban nőtt fel, jelenleg Luganóban él és tanít. Egyéb díjak mellett 2007-ben neki ítéltek a második legrangosabb svájci irodalmi díjat (*Premio Gottfried Keller*).

Fehér hajó

Különleges fényviszonyok szükségesek,
szeles idő legyen és felhők a tó fölött, szürkesség.
Az egyik oldalsó nyiladékból
indulhatna egy sugár, vagy valami kisebb villanás,
ha áthaladna egy hajó, lomhán, úgy,
mint amikor valaki minden nap utat tör magának az életben,
fáradtsággal, remények nélkül, tapogatózva,
mint egy csüggedt kis hajó.
Egy pillanatra elvakítana hófehérsége.

SZOKÁCS KINGA fordítása

SEJBEN LAJOS: TÍZ LÉPCSŐ (A TELJESSÉG FELÉ)